

őőőőőőőőőőőő

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év szeptember hó 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt N.L. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év december hó 04. napján kelt 29.B.1212/2015/100. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott 2 rb., egy esetben folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségének minősített cselekményét 1 rb. folytatólagosan elkövetettnek, a 2 rb. egy esetben folytatólagosan elkövetett testi sértés vétségének minősített cselekményét a folytatólagosság mellőzésével 3 rb. testi sértés vétségének minősíti.

A pártfogó felügyeletét helyesen: elrendeli. A két havonkénti jelentkezési kötelezettség megállapítását mellőzi.

Az előzetes fogvatartás beszámításával kapcsolatos rendelkezést kiegészíti azzal, hogy arra a végrehajtás elrendelése esetén kerülhet sor.

Az elsőfokú eljárás során felmerült, a vádlott által viselendő bűnügyi költség összege helyesen: 706.262.- (hétszázhaty-ezer-kettőszázhatvankettő) forint.

Az ítélet bevezető részében megjelölt tárgyalási napok közül 2017. szeptember 04. napját 2017. december 04. napjára helyesbíti.

A személyazonosító igazolványának száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 31.575.- (harmincegyezer-öt-százhetvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében N.L. vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő, testi sértés büntettének kísérletében, 9 rendbeli, a Btk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott és e szerint minősülő garázdaság vétségében, 2 rendbeli, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott és e szerint minősülő, egy esetben folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében, a Btk. 222. § (1)

bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás büntetében, 2 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő, egy esetben folytatólagosan elkövetett testi sértés vétségében és a Btk. 208. § (1) bekezdésében meghatározott és e szerint minősülő kiskorú veszélyeztetésének büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül 2 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy a vádlott a felfüggesztés tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Külön magatartási szabályként előírta, hogy kéthavonta kell a pártfogónál jelentkeznie és tájékoztatnia kell a pártfogót a láthatás zökkenőmentes lebonyolításáról.

Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat, hogy 540.149 forint bűnügyi költséget fizessen meg az államnak.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, a felfüggesztő rendelkezés mellőzéséért és közügyektől eltiltás kiszabásáért, a vádlott védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott a jegyzőkönyv tanúsága szerint az ítélet kihirdetése közben többszöri figyelmeztetés ellenére kiabálással zavarta az ítélet kihirdetését, ezért a bíróság 50.000 forint rendbírságot szabott ki vele szemben. Ezt követően a vádlott önkényesen elhagyta a tárgyalótermet. A bíróság a vádlotti magatartást fellebbezésként értékelte.

Az elsőfokú bíróság az 5. tényállásban megállapított 1 rendbeli, a Btk. 164. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette joghatályos magánindítvány hiányában, mely rendelkezést a jogorvoslati kérelmek nem érintették, így az jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.723/2017/2. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn, a vádlotti és védői fellebbezést alaptalannak tartotta.

Kifejtette, hogy a bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta, ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen eleget tett. Ennek keretében a bizonyítékokat, így elsősorban a tanúk vallomását, az orvosi dokumentációt, az igazságügyi orvos-szakértői véleményt, egyenként és összességükben is értékelve, a vádlott védekezését elutasítva kétséget kizáró módon, helyesen állapította meg a történeti tényállást, mely megalapozott és felülbírálatra alkalmas. Indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett.

Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a cselekményeket is, azonban az iratokban csak kézzel írott kisítélet szerepel, amelyben- különösen a cselekmények rendbelisége vonatkozásában több helyen - szintén kézzel írt átjavítások találhatók. Ugyanakkor az indokolt ítélet rendelkező része nincs teljesen összhangban a kisítéletben írtakkal. A zaklatás vétségének rendbeliségét a kisítélet az átjavítást követően 1 rendbeliként jelöli meg. Az indokolt ítéletben ugyanez 2 rendbeliként szerepel. Mivel a kisítélet a hivatalos, ezért az ott leírtak az irányadók.

A zaklatás vétségénél a kisítélet szerinti 1 rendbeli megjelölés a helytálló, hiszen valamennyi cselekmény ugyanazon sértett, Sz. L. sérelmére valósult meg. A K. I. sérelmére elkövetett cselekmények a volt élettársi viszonyra figyelemmel súlyosabban, büntettként minősülnek. A bíróság az indokolásában törvényesen hivatkozott arra, hogy a cselekmények rendbelisége a passzív alanyok számához igazodik. Ezért a kisítéletben szereplő helytálló minősítés megváltoztatására

nincs ok, azonban az indokolt ítéletben, illetve a kiadmányokon az ide vonatkozó rendelkezést helyesbíteni kell.

Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban a tekintetben, hogy a zaklatás bűncselekményénél az ugyanazon sértettek sérelmére rövid időn belül elkövetett tényállásszerű magatartások természetes egységet képeznek, ennek ellenére az elsőfokú bíróság mindkét sértett sérelmére elkövetett zaklatás esetében folytatólágosságot tüntetett fel.

A részselekmények természetes egységet képeznek, ezért mindkét sértett sérelmére elkövetett zaklatás esetében a folytatólágosságot mellőzni kell.

Egyebekben a minősítést törvényesnek tartotta, de az ítélet 41. oldalán a minősítéseknek tényállási pontok szerinti részletezésénél a 9 rendbeli garázdaság vétsége körében a 17. tényállási pontot, míg a zaklatás bünteténél a 12. pontot is fel kell tüntetni.

A büntetés kiszabási körülményeket a bíróság szinte hibátlanul jelölte meg azzal a kiegészítéssel, hogy további enyhítő körülmény, mely szerint a testi sértés büntette mindkét esetben kísérleti szakban maradt. A súlyosító körülmények azonban mind számukban, mind súlyukban messze meghaladják az enyhítő körülményeket, ezért azokat nem megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság. A szabadságvesztés tartamát jóval a középérték alatt határozta meg és azt próbaidőre fel is függesztette.

A büntetés akkor függeszthető fel, ha alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető. A vádlott általi kitartó jellegű és az együttélés szabályaival konokul szembe helyezkedő elkövetési módú sorozatcselekmény esetében ilyen nem állapítható meg. Ráadásul a vádlottat az ellene megindult eljárások sem rettentették vissza az újabb, hasonló cselekmények elkövetésétől és bár tudta, hogy az milyen következményekkel járhat, tovább folytatta a társadalmi együttélési szabályokat semmibe vevő magatartását. A vádlott tárgyaláson tanúsított magatartása is azt mutatja, hogy a vádlott nem érdemes a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére, nem látta be az eljárás végére sem, hogy a konfliktusok rendezésének nem ez a módja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe és annak felfüggesztése a szankciót teljességgel súlytalanná teszi. Ezért a szabadságvesztés tartamának felemelése, a felfüggesztő rendelkezés mellőzése, mellékbüntetésül közügyektől eltiltás alkalmazása indokolt.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit megalapozottnak találta, azok helybenhagyását kérte.

A védő a nyilvános ülésen előadott perbeszédében szintén fenntartotta az elsődlegesen részfelmentésre, másodsorban enyhítésre irányuló fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat.

Ebben előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el az általa a perbeszédében kifejtett érveket a bizonyítékok értékelése körében, ugyanakkor nem járt el megalapozottan, nem adta kellő indokát annak, hogy miért nem a védői és ezzel a vádlotti előadást fogadta el a tanúk vallomásával szemben. Különösen sérelmezte azt, hogy K. I. és Sz. L. vallomása következetesen több tanúvallomásként került értékelésre, mert szerinte a vádiratban megjelölt két sértett azonos érdekkörbe tartozik, így az ő vallomásuk egynek tekintendő, áll szemben a vádlotti ellentétes vallomással. Egy állítás és egy tagadás esetén pedig a vádlottra kedvezőbb tényállást állapította meg eddig is a bíróság, nem látta okát, hogy ez ebben az esetben miért nem így történt. A rendőri jelentések értékelése is helytelen gyakorlatot tükröz. Ezek csak azt igazolják, hogy a jegyzőkönyv felvételekor a meghallgatott személyek mit állítottak, de ez nem bizonyíték arra, hogy a cselekvőség ténylegesen úgy zajlott volna, ahogyan a nyilatkozók állítják.

A személyi részben írtakat akként kérte pontosítani, hogy a közös, 2007. július 13. napján született gyermeküket, N. A. neveli K. I.

Hangsúlyozta még, hogy K. I. és Sz. L. a vádlott számára ismeretlen helyre költöztek a gyermekkel, a vádlott és gyermeke között így a kapcsolattartás elnehezült.

Az 1. tényállási pontban rögzített legsúlyosabb megítélésű cselekmény kapcsán arra hívta fel a figyelmet, hogy a sértett támadt rá a vádlottra hátulról és kezdte ütlegetni egy fával. Minden, ami

utána történt, csak a vádlott védekező cselekvése volt, amely így jogos védelmi helyzetben történt a támadás elhárítása érdekében.

A 11. és 12. tényállási pontokban írt cselekmények kapcsán annak az álláspontjának adott hangot, hogy amikor egy apát elzárnak a kapcsolattartás lehetőségétől, akkor az a helyes magatartása, hogy mindent megpróbál a kapcsolat létrehozása érdekében. Ezért nem lehet bűncselekménynek tekinteni a kétségtelenül nagyszámú telefonálást és sms küldését, mert arra nem került volna sor, ha K. I. nem akadályozta volna az apa és gyermek közötti kapcsolatot.

Kérte értékelni, hogy a vádlott büntetlen előéletű, az utolsó cselekmény elkövetését követően már több mint négy év telt el, azóta nem indult újabb eredményes büntetőeljárás ellene.

Végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására semmilyen körülmények között nem látott alapos indokot, mert azt sem a vádlott eddigi életvitele, sem a terhére megállapított cselekmények, különösen az elkövetés indoka, nem teszik megalapozottá.

A vádlott felszólalásában előadta, hogy egy krimit gyártottak a hatóságok és a sértettek ebből a történetből, az ő feljelentéseit pedig nem megfelelően kezelték. A sértettek hamisan tanúskodtak, a bíróság ezt fogadta el, amit ő mondott azt pedig nem. Ő 176 centiméter és 105 kilogramm a testsúlya, Sz. L. sértett hasonló testalkatú, csak szemüveges és ártatlan kinézete van. A volt élettársa 165 centiméter magas és 65-70 kilogramm. Az élettársi kapcsolatot K. I. nem szeretné helyreállítani, de szeretné a saját gyerekeit nevelni, és a láthatást rendezni.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy ez egy tanulságos és kemény ügy, ő kompromisszumra kész volt, nem szeretne többet ezzel az üggyel foglalkozni.

A bejelentett fellebbezések az alábbi eredményre vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A felülbírálat - figyelemmel arra, hogy az ügyészség, illetve a vádlott és védő a fellebbezést az 1998. évi XIX. törvény hatálya alatt jelentette be - a Be. 590. § (2) bekezdés alapján kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és arra is, hogy az elsőfokú eljárásban sérelem nélkül érvényesültek-e az eljárási szabályok.

A másodfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 1. napjától új eljárási törvény (Be.) lépett hatályba a korábban hatályban volt 1998. évi XIX. törvény helyett. Az eljárási cselekmények törvényes voltát a foganatosítása idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.), a Be. 870. § (1) bekezdés is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítélet tábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta, míg a másodfokú eljárás teljes tartalmában a Be.

rendelkezései érvényesültek.

Ennek eredményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, az eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le.

A bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett, a vád tárgyává tett cselekmények szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, egyenként és összességükben is értékelte.

Az elsőfokú bíróságnak a szükséges és lehetséges körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként feltárt bizonyítékok értékelésével megállapított tényállása is alapvetően helytálló, némely ponton azonban hiányos, és a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, így részben megalapozatlan, mely hiányosság az iratok alapján a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján korrigálható volt, másrészt pedig a jogi indokolás körébe tartozó megállapításokat tartalmazott, melyet mellőzni volt szükséges.

Az ítélet a Be. 561. § (3) bekezdésében megjelölt személyi körülmények tekintetében, a vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján is kiegészítésre szorult.

Ennek eredményeképpen a másodfokú bíróság feltűnteti, hogy a vádlott a K. I-val közös kiskorú gyermeke után jelenleg nem fizet tartásdíjat, néha építőiparban végez alkalmi munkát, melyből havi 100.000-150.000 forint jövedelme származik. Jelenleg D kategóriás jogosítvány megszerzése érdekében tanfolyamra jár, ennek megszerzését követően szeretne elhelyezkedni.

A történeti tényállás 2., 4., 5., 7., 8., 9. és 17. pontja esetében mellőzi azon kitételt, hogy a vádlott cselekménye alkalmas volt arra, hogy másokban megbotránkozást, riadalmat keltsen, mert e megállapítás a garázdaság törvényi tényállásának szükséges eleme, melyet a jogi indokolás körében kell vizsgálni és elemezni, a történeti tényállásban azokat a körülményeket kell leírni amelyekből ez a következtetés levonható.

A 3. tényállásban rögzíti, hogy Sz. L. sértett a vádlott részéről őt ért zaklatás miatt 2013. március 11. napján magánindítványt terjesztett elő (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 191. oldal).

Az 5. tényállásban rögzíti, hogy Sz. L. a bal homlok felett minimális duzzanata, a bal arcfélen 4x4 centiméteres duzzanata, az orrszárnyon bal oldalon felületes repesztett sebe, míg a felülső ajkon bal oldalon az áthajlásban a nyálkahártyán felületes abrasiója keletkezett (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 643. oldal), de a bántalmazása miatt nem terjesztett elő magánindítványt a vádlottal szemben. Ez utóbbi megállapítást ugyan az elsőfokú bíróság a jogi indokolás során rögzítette, mert emiatt a büntetőeljárást megszüntette, azonban a tényállásban ezt nem tüntette fel.

A 6. tényállásban rögzíti, hogy Sz. L. és K.I. sértettek a sérelmükre elkövetett zaklatás miatt 2013. május 5. napján magánindítvánnyal éltek (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 101. oldal).

A 7. tényállásban rögzíti, hogy Sz. L. sértett a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt 2013. május 30. napján magánindítvánnyal élt a vádlottal szemben (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 195. oldal).

A 8. tényállásban feltűnteti, hogy K. I. sértett a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt 2013. június 27. napján magánindítvánnyal élt a vádlottal szemben (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 129. oldal).

A 9. tényállásban rögzíti, hogy Sz. L. sértett a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt 2013. augusztus 21. napján magánindítvánnyal élt a vádlottal szemben (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 149.oldal), de a bántalmazás következtében sérülése nem keletkezett.

A 10. tényállásban feltünteti, hogy K. I. sértett a sérelmére elkövetett zaklatás miatt 2013. augusztus 25. napján magánindítvánnyal élt a vádlottal szemben (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 155. és 157.oldal).

Az elsőfokú bíróság által 11. és 12. tényállási pontban megállapított tényállást úgy pontosítja, hogy azt 11. pontként tünteti fel és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás utolsó mondatából mellőzi azt, hogy Sz. L. is meg fogja ölni, el fogja ásni a vádlott. A híváskezdeményezések időszakát 2013. február 24. és 2013. március 6. napja közöttinek jelöli meg, mert K. I. sértett e körben 2013. február 25. napján (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 187-88.oldal) és 2013. március 6. napján (01150/699-220/2013.bü. számú nyomozati irat 220.oldal) élt magánindítvánnyal, az ezt követő időszakban erre irányuló magánindítványt nem terjesztett elő.

12. tényállási pontként azt tünteti fel, hogy N.L. vádlott 2013. február 23. napját követően Sz. L. K. I.élettársával folyamatosan kapcsolattartásra törekedett, és több esetben azzal fenyegette meg, hogy megöli, kinyírja, elássa, a sértett azonban emiatt csak két esetben (3. és 6. tényállás) élt joghatályos magánindítvánnyal.

A 14. tényállást annyiban pontosítja, hogy K. I. sértett 2014. szeptember 9. napján a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt joghatályos magánindítvánnyal élt a vádlottal szemben (01150/2008/2014. bü. számú nyomozati irat 28. oldal), de a vádlott rúgása következtében sérülést nem szenvedett, csak fájlalta a mellét.

E tényállás korrigálása azért volt szükséges, mert az elsőfokú bíróság megállapítása e ponton iratellenes volt, hiszen az általa elfogadott sértetti nyilatkozat is azt tartalmazta, hogy sérülése nem keletkezett, csak fájlalta a mellét, továbbá az sem volt iratokkal alátámasztott, hogy magánindítvánnyal sem élt, mert az iratok alapján ennek az ellenkezője volt rögzíthető.

A 17. tényállásban rögzíti, hogy K. I. sértett a sérelmére elkövetett bántalmazás miatt 2014. június 1. napján magánindítványt terjesztett elő a vádlottal szemben (01150/659/2014. bü. számú nyomozati irat 31.oldal).

Az elsőfokú bíróság egyébként a beszerzett valamennyi bizonyítékot az 1998. évi XIX. tv. 78. § (3) bekezdésében írtaknak megfelelően, egyenként és összességében is értékelte.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett. Ismertette a vádlott védekezését és azt is, hogy azt az értékelt bizonyítékok (tanúvallomások, rendőri jelentések, orvosi iratok, igazságügyi orvos-szakértői vélemények, hangfelvételek és elektronikus levelek, sms-k tartalma, helyszíni szemle jegyzőkönyv adatai) tükrében mennyiben fogadta vagy vetette el. Megállapításaival a másodfokú bíróság is egyetértett.

A védő felmentésre irányuló fellebbezése, melynek alapját az az érvelés képezte, hogy a vádlotti védekezést kellett volna a két sértett vallomása helyett elfogadni az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta, ugyanakkor az a beszerzett és a vádlott védekezését cáfoló egyéb bizonyítékokat sem vette számba, míg az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége ezeket is górcső alá vette. Mindezekre figyelemmel az nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést N. L. vádlott bűnösségére, a cselekmények jogi minősítése azonban csak részben helytálló, a cselekmény elbírálása idején hatályos anyagi jog alkalmazása törvényes.

A cselekmények minősítése kapcsán a másodfokú bíróság a főügyészi felvetésre szükségesnek tartja rögzíteni, hogy a kézzel írott kisítélet és az indokolt ítélet rendelkező része ugyanazt tartalmazza a vádlott terhére megállapított zaklatás kapcsán, a látszólagos különbség abból ered, hogy a kisítélet 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségét (Btk.222. § (2) bekezdés a) pont) és 1 rendbeli zaklatás vétségét (Btk. 222. § (1) és (3) bekezdés a) pont) állapított meg, míg az indokolt ítéletben ezeket a megállapításokat összevonta akként, hogy a vádlott bűnösségét 2 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett zaklatás vétségében (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont) mondta ki.

A folytatólagosan elkövetett zaklatás büntettét (Btk. 222. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont (3) bekezdés a) pont) ezen túlmenően mindkét rendelkező rész egyformán tartalmazta.

Arra pedig, hogy e cselekmények minősítése helyes volt-e, külön kitér a másodfokú bíróság.

A 2 rendbeli testi sértés büntettének kísérlete (1. és 15. tényállási pont), a kiskorú veszélyeztetésének büntette (13. tényállási pont) és a 9 rendbeli garázdaság vétsége (2., 4., 5., 7., 8., 9., 14. és 16. tényállási pont) esetében a minősítés helytálló volt, ez utóbbi esetben mindössze annyi pontosítást igényelt az indokolás, hogy az ítélet 41. oldalán e körben az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni a 17. tényállási pontot, de értékelte azt, ezt a másodfokú bíróság feltünteti.

A védő által felvetett és a vádlott védekezésén alapuló jogos védelemre hivatkozás vizsgálata az 1. tényállási pont körében fel sem merülhetett az irányadó tényállás alapján, hiszen a vádlott volt a támadó fél, míg a sértett csak védekezni próbált.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a vádlottat 2 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett testi sértés vétségében mondta ki bűnösnek. Azt helyesen ismerte fel, hogy a 7. tényállás esetében Sz. L. míg a 8. tényállás esetében K. I. 8 napon belül gyógyuló sérülése keletkezett. Bár nem rögzítette, de indokolásából kitűnően úgy értékelte, hogy joghatályos magánindítványt is előterjesztettek a sértettek, melynek azért van jelentősége, mert a testi sértés vétsége a Btk. 164. § (10) bekezdése szerint csak magánindítványra büntethető.

A folytatólagosságra utalást ugyanakkor nem indokolta, és az ítélet 41. oldalán sem tüntette fel, hogy mely cselekményt értékelt még e körben. A 9. tényállási pontban azonban rögzítette, hogy Sz. I. sértett 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, így feltehetően a folytatólagosságot erre figyelemmel állapította meg.

A 9. tényállás esetében azonban a tényállást ily módon pontosította a másodfokú bíróság, a bántalmazás megtörtént, azonban a sértetten csak bőrpír keletkezett, mely sérülésnek nem tekinthető, így a testi sértés vétsége sem állapítható meg e körben.

A Kúria 3/2007. Büntető jogegységi határozatában kifejtettek szerint a törvényes vádban írt tényállás teljes kimerítése esetén annak eldöntése, hogy a több törvényi tényállás keretei közé illeszkedő egyetlen cselekmény valóságos, vagy látszólagos alaki halmazatot valósít-e meg, valójában nem a bűnösségről, hanem a jogi minősítésről szóló állásfoglalást jelent. Erre figyelemmel jelen esetben is, amikor megállapította az ítélőtábla, hogy a testi sértés vétsége nem valósult meg, nem a bűnösség kérdéséről döntött másképp, csak az elsőfokú bíróságtól eltérően minősítette a cselekményt, így felmentő rendelkezés meghozatalának nem volt helye, a sérülést nem okozó bántalmazás a garázdaság vétsége körében nyert értékelést, mint az azt megvalósító erőszakos magatartás, a cselekmény egységesen garázdaság vétségeként minősült.

A 17. tényállási pont esetében rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy K.I. sértett 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, azonban a magánindítvány előterjesztése körében nem tett megállapítást, a másodfokú bíróság e mulasztást észlelve az iratok alapján rögzítette, hogy a sértett

élt a magánindítványi jogával, így a vádlott e cselekményét a garázdaság vétsége mellett testi sértés vétségének is minősítette. *Bűnhalmazat* létesül ugyanis, ha az elkövető egy cselekménnyel a garázdaság, valamint a testi sértés törvényi tényállását is megvalósítja, amennyiben a testi sértés törvényi büntetési tétele nem súlyosabb, mint a garázdaságé (34/2007. BK vélemény <<https://uj.jogtar.hu/>>).

Figyelemmel arra, hogy a testi sértés vétségének rendbelisége a sértettek számához igazodik, és K. I.sértett esetében az elkövetési időpontok távolisága (2013. június 27. és 2014. június 1.) a folytatólagoosságot nem alapozta meg, a vádlott testi sértés vétségét megvalósító cselekményeit 3 rendbelinek kellett minősíteni (7.,8. és 17. tényállás).

Az emberi méltóság és egyes alapvető jogok elleni bűncselekményeket érintően a vádlott bűnösségét az elsőfokú bíróság a kisítélet szerint 1 rendbeli folytatólagoosan elkövetett zaklatás vétségeként (Btk.222. § (2) bekezdés a) pont), 1 rendbeli zaklatás vétségeként (Btk. 222. § (1) és (3) bekezdés a) pont) és 1 rendbeli folytatólagoosan elkövetett zaklatás büntetteként értékelte (Btk. 222. § (1) bekezdés (2) bekezdés a) pont (3) bekezdés a) pont).

Az ítélet 41. oldalán a jogi indokolás körében a vádlott terhén 2 rendbeli, egy esetben (Sz. L. sérelmére) folytatólagoosan elkövetett zaklatás vétségét jelölt meg (Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont), melyek alapjaként az ítéleti tényállás 3., 6., 11. és 12. pontja szolgált, míg a folytatólagoosan elkövetett zaklatás büntette (Btk. 222. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja illetve (3) bekezdés a) pontja) alapjául az ítéleti tényállás 6., 10. és 11. pontját tüntette fel.

A jogi indokolás körében utalt arra is, hogy a cselekmények rendbelisége a passzív alanyok számához igazodik, de azonos személlyel szemben több magatartás természetes egységet képez. Erre tekintettel a bíróság álláspontja szerint a zaklatás egyértelműen megvalósult a vádlott részéről az ítéleti tényállás 3., 6., 10., 11. és 12. pontjában.

Az elsőfokú bíróság által kifejtettek azonban e körben nem egyértelműek és világosak, illetve a jogi indokolás keretén belül kifejtettek nincsenek összhangban a jogi minősítéssel, ezért az alábbiakat szükséges rögzíteni:

A Btk. 222. § (1) bekezdése szerint, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen, vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt egy évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A (2) bekezdés alapján, aki félelemkeltés céljából

a) mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget, vagy

b) azt a látszatot kelti, hogy más életét, testi épségét vagy egészségét sértő vagy közvetlenül veszélyeztető esemény következik be, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A (3) bekezdés szerint, aki a zaklatást

a) házastársa, volt házastársa, élettársa vagy volt élettársa sérelmére,

b) nevelése, felügyelete, gondozása vagy gyógykezelése alatt álló személy sérelmére, illetve

c) hatalmi vagy befolyási helyzetével visszaélve

követi el, az (1) bekezdésben meghatározott esetben két évig, a (2) bekezdésben meghatározott esetben büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A Btk. 231. § (2) bekezdése szerint a Btk. 222. §-ban meghatározott bűncselekmény csak magánindítványra büntethető.

E körben szükséges rögzíteni azt, hogy a magánindítvány előterjesztésére vonatkozó törvényi szabályozásból, így az időhöz kötöttségből (jelen ügyben azt a korábbi Be. 173. § (3) bekezdése alapján az elkövető kilététől számított 30 napon belül lehetett előterjeszteni) következik, hogy

konkrét, múltbeli magatartás miatt van helye magánindítványnak. A magánindítvány megtételét követő események kívül esnek az adott eljárásban való büntetőjogi megítélésen, tekintve, hogy a magánindítvány előterjesztője annak megtételekor a jövőbeli, még meg nem valósult cselekményért való felelősségre vonást nem kívánhatja. A magánindítvány megtételével rögzül és a felrótt cselekmény vonatkozásában válik érvényesítetté a büntetőigény, más magatartás miatt a büntetőigényt ismét érvényesíteni kell. (BH2014. 169.)

Figyelemmel arra, hogy a 11. tényállási pontban írt cselekmény esetében K. I. sértett utoljára 2013. március 6. napján élt magánindítványi jogával, esetében a cselekmény befejezési napjának ez kellett tekinteni.

Míg a 12. pont tényállási pont esetében azt kellett rögzíteni, hogy Sz. L. sértett az őt ért fenyegetések miatt két esetben élt magánindítványi jogával, melyek a 3. és 6. tényállási pontban külön értékelésre kerültek, más nevesíthető magánindítványa nem volt az iratok között.

A Btk. 222. § (1) bekezdésében meghatározott zaklatás szubszidiárius bűncselekmény, amely csak akkor állapítható meg, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg. Az itt megkívánt rendszeresség és tartósság követelménye kizárja a folytatólagos elkövetés megállapítását, mert ezek révén a cselekmények természetes egységet képeznek.

A Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározott esetben a rendszeresség nem tényállási elem, egyszeri elkövetéssel is megvalósulhat a bűncselekmény, ezáltal, ha ugyanazon sértett sérelmére, egységes elhatározással, rövid időközönként többször történik az elkövetés (Btk. 6. § (2) bekezdés), a folytatólagos elkövetés megállapításának nincs akadálya.

Mivel az e bekezdés szerint megvalósuló cselekmény büntetési tétele 2 évig terjedő szabadságvesztés, míg az (1) bekezdésben megvalósuló zaklatásé 1 évig terjedő szabadságvesztés, a kettő találkozása esetén csak a 222. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősítés állapítható meg a szubszidiaritás miatt.

Mindkét alakzathoz kapcsolódó minősített esetet valósít meg a Btk. 222. § (3) bekezdésben <https://uj.jogtar.hu/> kiemelt *speciális passzív alanyok* sérelmére történő elkövetés, így az a) pont szerint az, ha a volt élettárs a sértett. Mivel a törvény külön büntetési tétellel fenyegeti azt az esetet, amikor a volt élettárs sérelmére az (1) bekezdés szerint történik a zaklatás és külön, amikor a (2) bekezdés a) pontja szerint, a szubszidiaritásnak ilyenkor is érvényesülnie kell, vagyis, ha a volt élettársa sérelmére az elkövető mindkét bekezdésbe ütköző cselekményt hajt végre, csak a (2) bekezdés a) pontjára hivatkozással történhet a minősített eset megállapítása, ahol a folytatólagosság megállapításának nincs akadálya.

Mindezek alapján a vádlott által elkövetett zaklatási cselekmények Sz. L. sérelmére 1 rendbeli, folytatólagosan elkövetett, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontja szerint minősülnek (3. és 6. tényállási pont). A 12. tényállási pont esetében a magánindítvány hiánya miatt megszüntető rendelkezést nem kellett hozni, mert a folytatólagosság egységébe olvadt volna a cselekmény, csak meg kellett állapítani, hogy e rész-cselekmény esetében nem volt magánindítvány.

Míg a K. I. sérelmére elkövetett zaklató cselekmények 1 rendbeli, folytatólagosan elkövetett, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés a) pontja szerinti zaklatás büntetetté valósítják meg, a minősítés így helyes (6., 10. és 11. tényállási pont).

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket jórészt helyesen tárta fel, azok annyiban szorulnak pontosításra, hogy további enyhítő körülményként kellett értékelni a vádlott javára azt, hogy a 2 rendbeli testi sértés büntette kísérleti szakban maradt.

E körülmények alapján a másodfokú bíróság a kiszabott büntetést mind nemében, mind tartamában megfelelőnek találta, annak sem enyhítésére, sem súlyosítására nem látott alapot.

Az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy az értékelt büntetéskiszabási szempontok alapján a vádlottal szemben nincs szükség végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására. A lefolytatott eljárás adataiból világossá vált, hogy a büntetlen előéletű vádlott cselekményeinek elkövetéséhez az vezetett, hogy nem tudta feldolgozni azt, hogy élettársa elhagyta és ezzel együtt közös gyermekük is kikerült a közvetlen felügyelete, nevelése alól. Személyiségéből adódóan a probléma megoldásának nem a legjobb formáját választotta, de az elsőfokú eljárás során már próbált változtatni a magatartásán, a sértettek is ilyen tartalmú nyilatkozatot tettek. Abból kifolyólag, hogy indulatait nehezen tudja fékezni, a tárgyaláson az ítélet kihirdetését is kétségtelenül nem megfelelően reagálta le, ez azonban nem annulálta le a kapcsolat rendezésére irányuló magatartását, főleg annak tükrében, hogy ezen esetektől eltekintve a vádlott rendezett életvitelt folytat.

Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyes döntést hozott, amikor a vele szemben kiszabott, börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, annak tartama is megfelelő a vádlottal szemben.

A pártfogó felügyelet, mint intézkedés alkalmazásával is egyetértett az ítélőtábla, az a próbaidő eredményes elteltéhez szükséges a vádlottal szemben, mert a rendszeres figyelemmel kísérés esetében a visszatartó hatást célozza. Ugyanakkor azt elrendelni kell a vádlottal szemben a Btk. 69. § (1) bekezdés e) pontja alapján, és nem megállapítani, hogy pártfogó felügyelet alatt áll, ezért az erre vonatkozó rendelkezést pontosítani kellett.

A kéthavonta történő jelentkezési kötelezettség megállapítását pedig mellőzni, mert erre vonatkozóan a Bv. tv. 313. § (1) bekezdés c) pontja ad iránymutatást, mely szerint a pártfogó felügyelet tartama alatt a pártfogolt köteles a pártfogó felügyelő felhívásának eleget tenni és elsődlegesen személyes kapcsolattartás meghatározott rendszeressége és szükség esetén a kapcsolattartás egyéb módja szerint a pártfogó felügyelőnél jelentkezni. Ennek rendszerességét a pártfogó felügyelő határozza meg.

A pártfogó felügyelet elrendelése azért jelent segítséget a vádlottnak, mert egyrészt életvitеле folyamatos kontroll alatt lesz, másrészt a Bv. tv. 313. § (2) bekezdés c) pontja alapján a pártfogó felügyelőtől segítséget kérhet családi kapcsolatainak helyreállításához is.

A másodfokú bíróság a 8/2015.(IV.17.) AB határozat alapján megvizsgálta a Btk. 102. § (1) bekezdésében foglalt előzetes mentesítés alkalmazásának lehetőségét is, és a vádlottat arra nem találta érdemesnek.

Ennek vizsgálata során figyelemmel volt a bűncselekmények nagy számára, arra, hogy a vádlottat az ellene indult újabb eljárások, sőt az elrendelt távortartás sem tartották vissza attól, hogy cselekményeit megismételje, a bűnösség fokára, a vádlott személyiségére, s így arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott esetében nem alkalmazza a mentesítés ezen formáját.

Az előzetes fogvatartás beszámításával kapcsolatos rendelkezés törvényes volt, az mindössze annyi kiegészítést igényelt, hogy arra a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét számítási hiba folytán 540.149 forintban jelölte meg, mely helyesen 706.262 forint, ezért azt a másodfokú bíróság korrigálta és rögzítette, hogy a vádlott ezt az összeget köteles az államnak megfizetni.

Az elsőfokú bíróság bűnjelekre vonatkozó rendelkezése helytálló volt.

Az ítélet bevezető részében megjelölt tárgyalási napok közül az utolsóként feltüntetett tárgyalási napot tévesen jelölte meg az elsőfokú bíróság 2017. szeptember 4. napjában, mert az helyesen 2017. december 4. napja volt, ezért az elírást korrigálni kellett.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma az elsőfokú ítéletben rögzítetthez képest megváltozott, azt helyesbítette a másodfokú bíróság.

Fenti indokokra figyelemmel az ítélőtábla - a Be. 599. § (1) bekezdés szerint nyilvános ülésen eljárva - a Be. 606. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

A Fővárosi Ítélőtábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2018. év szeptember hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese s.k.
előadó bíró

Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
bíró

Záradék: A Fővárosi Törvényszék 2017. év december hó 4. napján kelt 29.B.1212/2015/100. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla 3.Bf.97/2018/8. számú ítéletével 2018. év szeptember hó 26. napján jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2018. év szeptember hó 26. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke
A kiadmány hitelül:
Panykó Mihályné
tisztviselő